

J E N N A   E V A N S   W E L C H

Láska gelato

COO
BOO

Láska a gelato

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jenna Evans Welch
Láska a gelato – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Láska ♥ gelato

J E N N A   E V A N S   W E L C H

Láska ♥ gelato

Z ANGLIČTINY PRELOŽILA
IVANA CINGELOVÁ

COO
BOO

*Davidovi,
môjmu lúboštnému príbehu*

Prológ

Mali ste už niekedy zlý deň, však? Veď viete, keď vám ráno nezazvoní budík, raňajky vám prakticky zhoria a až príliš neskoro si spomeniete, že všetko vaše oblečenie leží na dne práčky? A tak teda vystrelíte do školy s pätnásťminútovým meškáním, *modliac sa*, aby si nikto nevšimol, že máte vlasy ako Frankensteinova nevesta, no len čo vkľznete do lavice, učiteľ zahrmí: „Meškáme, slečna Emersonová?“ a všetci sa na vás pozerú a všimnú si to?

Určite ste taký deň už mali. Každý z nás ich mal. Ale čo fakt zlé dni? Také tie fakt hnusné, ktoré požujú všetko, na čom vám záleží, len aby vám to mohli pre randu vyplúť späť do tváre?

Deň, keď mi mama povedala o Howardovi, bez debaty spadol do kategórie *fakt zlý*. Ale Howard ma vtedy trápil zo všetkého najmenej.

Stalo sa to počas môjho druhého týždňa v druhom ročníku na strednej a práve sme sa s mamou viezli z jej vyšetrenia. V aute sa ozývala iba reklama z rádia, ktorú nahovorili dvaja imitátori Arnolda Schwarzeneggera, a hoci bolo teplo, po nohách sa mi plazila husia koža. Len v to ráno som vyhrala druhé miesto na svojom prvom cezpoľnom behu a nemohla som uveriť, aké je to teraz zrazu nepodstatné.

Mama vypla rádio. „Lina, ako sa cítiš?“ Hlas mala pokojný, a keď som sa na ňu pozrela, znova mi oči zaliali slzy. Bola taká bledá a chudá. Ako to, že som si nevšimla, aká je zrazu *chudá*?

„Neviem,“ snažila som sa zniet' pokojne. „Ako v šoku.“

Prikývla a zastala na semafore. Slnko na nás svietilo ostošesť, a ja som sa doň zahľadela a nechala si vypaľovať oči. *Dnešok je ten deň, keď sa všetko zmení*, pomyslela som si. *Od teraz to bude len predtým a potom.*

Mama si odkašľala, a keď som na ňu pozrela, vystrela sa, akoby mi chcela povedať niečo dôležité. „Lina, už som ti niekedy spomínala, ako sa raz so mnou stavili, že si netrúfnem zaplávať vo fontáne?“

Zvrtla som sa. „Čože?“

„Pamätáš si, ako som vravela, že som rok študovala vo Florencii? Fotila som vonku so spolužiakmi a bolo tak teplo, až som myslela, že sa roztopím. Jeden z mojich kamarátov – Howard – sa so mnou staval, že neskočím do fontány.“

Majte na pamäti, že sme práve dostali tie najhoršie správy svojich životov. Tie *najhoršie*.

„Vydesila som skupinu nemeckých turistov. Pózovali na fotku. Vynorila som sa z vody, jedna žena stratila rovnováhu a takmer spadla ku mne. Zúrili, takže Howard zakričal, že sa topím, a skočil za mnou.“

Vyvaľovala som na ňu oči, ona sa otočila a letmo sa na mňa usmiala.

„Uhm... mami? Je to vtipné a tak, ale prečo mi o tom hovoríš práve teraz?“

„Len som ti chcela povedať o Howardovi. Bola s ním kopa randy.“ Semafor prepol a ona dupla na plyn.

Čože? vravela som si. *Čože, čože, čože?*

Najprv som si myslela, že ten príbeh o fontáne bol obranný mechanizmus, že si možno vravela, že príbehom o starom kamošovi odvedie našu pozornosť od dvoch žulových kvádrov,

ktoré nám viseli nad hlavami. *Neoperovateľné. Neliečiteľné.* Ale potom mi rozpovedala ďalší príbeh. A ďalší. Došlo to do bodu, keď začala rozprávať a ja som po troch slovách vedela, že sa vytasí s Howardom. A keď mi potom konečne prezradila dôvod, prečo mi rozprávala všetky tie príbehy o Howardovi, no... povedzme, že predtým to bola blažená nevedomosť.

„Lina, chcem, aby si šla do Talianska.“

Bolo to uprostred novembra a ja som sedela pri jej nemocničnej posteli so stohom starých ženských časopisov, ktoré som potiahla z čakárne. Posledných desať minút som si robila test nazvaný „Na škále od jeden po hviezda: Ako vieš zažiť?“ (7/10).

„Do Talianska?“ Nedávala som veľký pozor. Človeku, ktorý si ten test robil predo mnou, vyšlo 10/10 a ja som sa snažila zistiť, ako to urobil.

„Myslím tým, že chcem, aby si šla bývať do Talianska. Potom.“

To ma zaujalo. Po prvé, neverila som v *potom*. Áno, jej rakovina postupovala presne tak, ako to doktori predpovedali, ale doktori nevedia všetko. Len v to ráno som si do záložiek pridala príbeh o žene, ktorá porazila rakovinu a vyliezla na Kilimandžáro. A po druhé, *do Talianska?*

„Prečo by som to robila?“ nadhodila som veselo. Bolo dôležité neprotirečiť. Vyhýbať sa stresu je podstatnou súčasťou zotavovania sa.

„Chcem, aby si šla k Howardovi. Rok, ktorý som strávila v Taliansku, pre mňa veľa znamenal, a bola by som rada, aby si si zažila to isté.“

Vrhla som pohľad na tlačidlo, ktorým sa privoláva sestrička. *Šla k Howardovi do Talianska?* Dali jej priveľa morfia?

„Lina, pozri sa na mňa,“ prikázala tým najpanovačnejším „som tvoja mama“ tónom.

„K Howardovi? Myslíš k tomu chlapíkovi, čo ho stále spomínaš?“

„Áno. Nepoznám lepšieho muža ako on. Budeš uňho v bezpečí.“

„V bezpečí pred *čím*?“ Záhľadela som sa jej do očí a zrazu som mala problém poriadne dýchať. Myslela to vážne. Majú v nemocničných izbách papierové vrecká?

Pokrútila hlavou, oči sa jej leskli. „Bude to... ťažké. Nemusíme sa o tom rozprávať teraz, ale chcela som si byť istá, že si to rozhodnutie vypočuješ odo mňa. Budeš niekoho potrebovať. Potom. A myslím, že on je ten najvhodnejší.“

„Mami, vôbec to nedáva zmysel. Prečo by som mala ísť bývať k niekomu, koho nepoznám?“ Vyskočila som a začala sa hrabať v zásuvkách jej nočného stolíka. To papierové vrecko tam niekde *muselo* byť.

„Lina, sadni si.“

„Ale, mami...“

„Sadni si. Budeš v poriadku. Zvládneš to. Tvoj život pôjde ďalej a bude skvelý.“

„Nie,“ vyhlásila som. „Ty to zvládneš. Občas sa ľudia zotavia.“

„Lina, Howard je skvelý priateľ. Vážne si ho zamiluješ.“

„Pochybujem. A ak je taký skvelý priateľ, prečo som sa s ním ešte nestretla?“ Vzdala som hľadanie vrecka, hodila sa späť na stoličku a zložila hlavu medzi kolená.

Mama si s námahou sadla, načiahla sa a položila mi ruku na chrbát. „Bolo to medzi nami trochu komplikované, ale chce ťa spoznať. A povedal, že bude rád, ak k nemu prídeš. Sľúb mi, že to skúsiš. Aspoň na pár mesiacov.“

Ozvalo sa zaklopanie na dvere a obe sme zdvihli zrak na sestričku v svetlomodrej uniforme. „Len vás kontrolujem,“ zaštebotala, pričom výraz na mojej tvári buď ignorovala, alebo si ho nevšimla. Na stupnici od jeden po napäté to v miestnosti bolo tak 100/10.

„Dobré ráno. Práve som dcére vravela, že musí ísť do Talianska.“

„Do Talianska,“ zopakovala sestrička a priložila si obe ruky k hrudi. „Šla som tam na svadobnú cestu. Gelato, Šik-má veža v Pise, gondoly v Benátkach... Zamiluješ si to tam.“

Mama sa na mňa víťazoslávne usmiala.

„Mami, *nie*. V žiadnom prípade tam nepôjdem.“

„Och, zlatko, musíš,“ vyhlásila sestrička. „Bude to jedinečný zážitok.“

Tá sestrička sa nakoniec v jednej veci nemýlila: musela som tam ísť. Ale nikto ma ani trochu nepripravil na to, čo ma tam po príchode bude čakať.

1. kapitola

Dom v diaľke žiaril ako maják na mori náhrobných kameňov. Nemohol tam *bývať*, však nie? Zrejme to bol nejaký taliansky zvyk. *Vždy prevez návštevu cez cintorín. Zoznámi sa tak s miestnou kultúrou.* Hej, to muselo byť ono.

Preplietla som si v lone prsty, a čím bol dom bližšie, tým viac mi zvieralo žalúdok. Mala som pocit, akoby sa predomnou vynáral z hĺbok oceána ten žralok z *Čelustí*. *Duuun, dun.* Ibaže toto nebol film. Toto bolo skutočné. A ostávala len jedna zákruta. *Nepanikár. Toto nemôže byť ono. Mama by ťa neposlala bývať na cintorín. Varovala by ťa. Povedala by...*

Zapol smerovku a mne z pľúc vysalo všetok vzduch. *Nič mi nepovedala.*

„Si v poriadku?“

Howard – alebo môj otec, ako by som ho asi mala volať – na mňa znepokojene hľadel. Zrejme preto, že som práve zachrčala.

„To je tvoj...“ Stratila som reč, takže som naň musela ukázať.

„No, áno.“ Na okamih zaváhal a potom mávol smerom za okno. „Lina, ty si o tom nevedela? O ničom z tohto?“

O ničom z tohto ani zďaleka nevystihovalo masívny cintorín zaliaty mesačným svetom. „Stará mama vravela, že budem žiť na americkej pôde. Povedala, že spravuješ pamätník z druhej svetovej vojny. Nečakala som...“ Panika ma zalievala ako

teplý sirup. A očividne som nebola schopná dopovedať ani jednu jedinú vetu. *Dýchaj, Lina. To najhoršie si už prežila. Prežiješ aj toto.*

Howard ukázal na opačný koniec pozemku. „Pamätník je tá budova tam. Na zvyšku stoja hroby amerických vojakov, ktorých počas vojny zabili v Taliansku.“

„Ale ty tu *nebývaš*, však? Len tu pracuješ?“

Neodpovedal. Namiesto toho sme zabočili na príjazdovú cestu a ja som cítila, ako moja posledná nádej zhasína spolu s prednými svetlami auta. Nebol to len jeho dom. Bol to *domov*. Chodník lemovali červené muškáty a na verande sa škripavo kolísala hojdačka, akoby z nej niekto práve vstal. Odmyslite si kríže lemujúce okolité trávniky a vyzeralo to ako akýkoľvek bežný dom v akomkoľvek bežnom susedstve. Ibaže to nebolo bežné susedstvo. A tie kríže nevyzerali, že by sa chystali zmiznúť. Nikdy.

„Chceli, aby bol správca celý čas na mieste, takže tu v šesťdesiatych rokoch postavili tento dom.“ Howard vytiahol kľúčiče zo zapaľovania a potom nervózne zabubnoval prstami po volante. „Vážne ma to mrzí, Lina. Myslel som, že o tom vieš. Nevie mi predstaviť, čo sa ti teraz musí preháňať hlavou.“

„Je to cintorín.“ Mój hlas znel ako slabý čaj.

Otočil sa a pozrel sa na mňa, no nenadviazal očný kontakt. „Viem. A to posledné, čo potrebuješ, je pripomínať si, čím všetkým si si tento rok prešla. Ale myslím, že si toto miesto časom oblúbiš. Je naozaj pokojné a má vážne zaujímavú minulosť. Tvoja mama ho milovala. A po sedemnástich rokoch tu si neviem predstaviť, že by som žil niekde inde.“

Jeho hlas bol plný nádeje, ale ja som sa zaborila do sedadla a v mysli mi vzlietol krdeľ otázok. *Ak toto miesto tak milovala, prečo mi o ňom nikdy nepovedala? Prečo ťa nikdy nespomenula, až*

kým neochorela? A prečo, preboha, vynechala ten nepodstatný detail, že si môj otec?

Howard chvíľu vstrebával moje ticho a potom otvoril svoje dvere. „Podme dnu. Vezmem ti kufor.“

Jeho takmer dvojmetrová postava obišla auto a ja som sa naklonila, aby som naňho dovidela cez bočné spätné zrkadlo. Chýbajúce informácie mi doplnila stará mama. *Je to tvoj otec, to preto hcela, aby si žila s ním.* Asi som to mala čakať. Ide len o to, že skutočná totožnosť starého dobrého kamoša Howarda vyzerala ako niečo, čo by moja mama aspoň *spomenula*.

Howard zavrel kufor a ja som sa vystrela a začala sa prehrabávať v batohu, aby som získala ešte pár sekúnd. *Mysli, Lina. Si sama v cudzej krajine, za tvojho otca sa prihlásil doslova že obor a v tvojom novom domove by sa mohol odohrávať film o zombíckej apokalypse. Sprav niečo.*

Ale čo? Okrem vybojovania si kľúčov od auta mi nenapadol jediný spôsob, ako sa vyhnúť tomu, aby som nemusela vojsť dnu. Napokon som si odopla bezpečnostný pás a nasledovala Howarda k predným dverám.

Vnútri dom pôsobil prudko normálne – akoby si myslel, že ak sa bude dosť snažiť, vykompenzuje tým lokalitu. Howard odložil môj kufor vo vstupnej hale a potom sme vošli do obývačky s dvoma čalúnenými kreslami a koženou sedačkou. Na stenách viselo pár starých cestovných plagátov a celý dom voňal ako naložený v cesnaku a cibuli. Ale v dobrom slova zmysle. Samozrejme.

„Vitaj doma,“ povedal Howard a zapol hlavné svetlo. Ovalil ma ďalší príval paniky a Howard sa strhol, keď zbadal môj výraz. „Chcem povedať, že vitaj v Taliansku. Som veľmi rád, že si tu.“

„Howard?“

„Ahoj, Sonia.“

Do miestnosti vošla vysoká žena pripomínajúca gazelu. Bola možno o pár rokov staršia od Howarda, s pokožkou farby kávy a radmi zlatých náramkov na každej ruke. Nádherná. A tiež nečakaná.

„Lina,“ vyslovila moje meno opatrne. „Vitaj. Aká bola cesta?“

Prestúpila som z jednej nohy na druhú. Predstaví nás niekto? „V pohode. Ten posledný let bol fakt dlhý.“

„Sme radi, že si tu.“ Široko sa na mňa usmiala a nasledovalo ťaživé ticho.

Nakoniec som spravila prvý krok. „Takže... ty si Howardova manželka?“

Howard a Sonia sa pozreli jeden na druhého a potom prakticky začali zavýjať od smiechu.

Lina Emersonová. Geniálna komička.

Howard sa napokon upokojil. „Lina, toto je Sonia. Je to asistentka správcu cintorína. Pracuje tu ešte dlhšie ako ja.“

„Len o pár mesiacov,“ dodala Sonia, utierajúc si oči. „Howard ma vždy vykresľuje ako nejakého dinosaura. Tiež bývam v areáli, len o niečo bližšie k pamätníku.“

„Koľko ľudí tu žije?“

„Len my dvaja. Teraz traja,“ odpovedal Howard.

„A zhruba štyritisíc vojakov,“ dodala s úškrnom Sonia. Kradmo pozrela na Howarda a ja som naňho preniesla pohľad práve včas, aby som si všimla, ako si zúrivo prešiel palcom popod krk. Neverbálna komunikácia. Super.

Sonin úsmev zmizol. „Si hladná, Lina? Urobila som lazane.“

Tak to bolo to, čo tu tak voňalo. „Celkom hej,“ priznala som. Jemne povedané.

„Dobre. Pripravila som svoju špecialitu – lazane s extra cesnakovým chlebom s extra cesnakom.“

„Super!“ zvolal Howard a zaťal vo vzduchu päst' ako gazdiné v relácii *Cena je správna*. „Rozmaznáš nás!“

„Máme dnes výnimočný večer, tak som si vravela, že sa nebudem krotiť. Lina, asi si budeš chcieť umyť ruky. Ja prestriem a potom sa k nám môžeš pridať v jedálni.“

Howard ukázal naprieč obývačkou. „Kúpeľňa je tam.“

Prikývla som, zložila som si ruksak na najbližšie kreslo a potom prakticky ušla z miestnosti. Kúpeľňa bola miniatúrna, sotva dosť veľká na záchod a umývadlo, a ja som pustila takú horúcu vodu, akú som zniesla, a zmyla si z rúk letisko kúskom mydla položeným na okraji umývadla.

Pri umývaní som sa zazrela v zrkadle a z úst mi unikol ston. Vyzerala som, akoby ma pretiahli cez tri časové pásma. Čo sa, aby som bola úprimná, aj stalo. Moja inak opálená pokožka bola bledá a nabrala žltkastý nádych a pod očami som mala tmavé kruhy. A moje *vlasý*. Konečne vymysleli, ako sa vzopriet zákonom fyziky. Omočila som si obe ruky a pokúsila sa kučery ucapkať, ale zdalo sa, že som im len dodala sebavedomie. Napokon som to vzdala. No a čo, že vyzerám ako ježko, ktorý objavil redbull? Otcovia vás majú prijať také, aké ste, nie?

Spoza dverí začala hrať hudba a z plamienka mojej nervozity vzplanula vatra. Vážne som na tú večeru musela ísť? Možno by som sa mohla niekde schovať, kým spracujem to s tým cintorínom. Alebo nespracujem. Ale vtedy mi nesúhlasne zaškvrkalo v žalúdku a *ugh*. Musela som sa najesť.

„Tu ju máme,“ vstal Howard, keď som vošla do jedálne. Na stole bol prestretý červený kockovaný obrus a z iPodu pri dverách hrala stará, mierne povedomá rocková skladba. Sadla som si na stoličku na opačnej strane stola a Howard si sadol tiež.

„Dúfam, že si hladná. Sonia je taká skvelá kuchárka, že si podľa mňa zmýlila svoje životné poslanie.“ Odkedy sme neboli sami, znel oveľa uvoľnenejšie.

Sonia sa široko usmiala. „V žiadnom prípade. Bola som predurčená na život pri pamätníku.“

„Vyzerá to dobre.“ A pod „dobré“ som myslela *úžasne*. Vedľa pariaceho sa pekáča s lazaňami stál košík s nahrubo nakrájaným cesnakovým chlebom a šalátová misa vrchovato naplnená rajčinami a sviežo vyzerajúcim šalátom. Len s vypätím všetkých síl som sa nevrhla rovno na stôl.

Sonia zarezala do lazaní a položila mi veľký štvornásobný štvorec priamo doprostred taniera. „Daj si aj chlieb a šalát. *Buon appetito*.“

„*Buon appetito*,“ zopakoval Howard.

„*Buon appe*... niečo,“ zamrmlala som.

Len čo mali všetci naložené, vzala som vidličku a zaútočila na svoje lazane. Vedela som, že zrejme vyzerám ako divoký mastodont, ale po celom dni, keď som takmer nič nejedla, som si nemohla pomôcť. Porcie v lietadle boli *miniatúrne*. Keď som sa konečne nadýchla, Sonia a Howard na mňa vyvalovali oči, Howard mierne zhrozene.

„Tak teda, Lina, čo rada robievaš?“ spýtala sa Sonia.

Vzala som si servítok. „Keď práve nedesím ľudí svojím spoločenským správaním?“

Howard sa uchechtol. „Tvoja stará mama vravela, že rada beháš. Vraj za týždeň nabeháš aj šesťdesiat kilometrov a dúfaš, že sa budeš venovať behu aj na vysokej škole.“

„No, to by vysvetľovalo ten apetít.“ Sonia nabrala ďalší kúsok a ja som jej vďačne nastavila tanier. „Behávaš aj v škole?“

„Už nie. Bola som v školskom cezpoľnom tíme, ale skončila som, keď sme sa o *tom* dozvedeli.“

Obaja sa na mňa pozreli.

„... keď sme sa dozvedeli o tej rakovine? Tréningy zabrali veľa času a nechcela som odchádzať z mesta na súťaže a tak.“

Howard prikývol. „Cintorín je podľa mňa skvelé miesto na behanie. Je rozľahlý a má pekné hladké cesty. Kedysi som tu behával často. Ešte než som zlenivel a stučnel.“

Sonia zagúľala očami. „Ale no tak. Ty by si nestučnel, ani keby si chcel.“ Postrčila košík s cesnakovým chlebom ku mne. „Vieš, že som sa kamarátila s tvojou mamou? Bola úžasná. Taká talentovaná a plná života.“

Nie, nepovedala mi ani o tom. Čo ak som sa stala obeťou nejakého premysleného plánu, ako ma uniesť? Dali by vám únoscovia dve porcie tých najúžasnejších lazaní, aké ste kedy jedli? A dali by vám recept, keby oň požiadate?

Howard si odkašľal a ja som vrátila späť k rozhovoru. „Pardon. Uhm, nie. Nikdy ťa nespomenula.“

Sonia s kamenným výrazom v tvári prikývla a Howard pozrel na ňu a potom späť na mňa. „Zrejme si celkom unavená. Chceš sa s niekým skontaktovať? Keď pristálo lietadlo, napísal som tvojej starej mame, ale pokojne jej môžeš aj zavolať. Z môjho telefónu sa dá volať do zahraničia.“

„Môžem zavolať Addie?“

„To je tá kamarátka, u ktorej si bývala?“

„Hej. Ale mám so sebou počítač. Mohla by som jej zavolať cez internet.“

„To dnes možno nebude fungovať. Taliansko na tom nie je po technologickej stránke najlepšie a internet bol celý deň dosť pomalý. Zajtra sa na to niekto príde pozrieť, ale dovtedy môžeš použiť môj telefón.“

„Dík.“

Odsunul sa od stola. „Dá si niekto víno?“

„Áno, prosím,“ povedala Sonia.

„Lina?“

„Uhm... som tak trochu neplnoletá.“

Usmial sa. „Tu sa to berie trochu inak, pretože nemusíš byť na pitie plnoletá. Ale nebudem ťa do ničoho tlačiť.“

„Neprosím si.“

„Hneď som späť.“ Zamieril do kuchyne.

V miestnosti vládlo zhruba desať sekúnd ticho a potom Sonia odložila vidličku. „Som veľmi rada, že si tu, Lina. A chcem, aby si vedela, že ak budeš niečo potrebovať, som, čo by si kameňom dohodila. Doslova.“

„Dík.“ Upriamila som zrak na bod tesne nad jej ľavým ramenom. Dospelí sa v mojej prítomnosti vždy prehnane snažili. Mysleli si, že ak ku mne budú milí, vynahradia tým skutočnosť, že som prišla o mamu. Bolo to istým spôsobom milé a príšerné naraz.

Sonia vrhla pohľad ku kuchyni a potom stíšila hlas. „Chcela som sa ťa spýtať, či by si sa zajtra u mňa nezastavila. Mám niečo, čo by som ti chcela dať.“

„Čo?“

„Môžeme sa o tom porozprávať potom. Dnes sa sústredím na zabývanie sa.“

Len som pokrútila hlavou. Chcela som sa tu zabývať tak málo, ako to len pôjde. Ani som si neplánovala vybalit' veci.

Howard po večeri trval na tom, že vynesie môj kufor na poschodie. „Dúfam, že sa ti tvoja izba bude páčiť. Pred pár týždňami som ju premaľoval a nanovo zariadil. Podľa mňa vyzerá dosť dobre. Mávam v lete väčšinu okien otvorenú – je tu potom oveľa príjemnejšie –, ale pokojne si svoje zavri, ak

budeš chcieť.“ Hovoril rýchlo, akoby si svoj uvítací príhovor cvičil celé poobedie. Položil môj kufor pred prvé dvere.

„Kúpeľňa je na opačnej strane chodby a dal som ti tam nové mydlo a šampón. Daj mi vedieť, čo ešte potrebuješ, a ja to zajtra kúpim, dobre?“

„Okej.“

„A ako som vravel, internet dosť vypadáva, ale ak to budeš chcieť skúsiť, naša sieť sa volá *Americký cintorín*.“

Samozrejme. „Aké je heslo?“

„Stena stratených. Ako jedno slovo.“

„Stena stratených,“ zopakovala som. „Čo to znamená?“

„Je to súčasť pamätníka. Sú na nej kamenné tabule s menami vojakov, ktorých telá sa nikdy nenašli. Môžem ti ju zajtra ukázať, ak budeš chcieť.“

Nieee, dík. „No, som dosť unavená, takže...“ Posunula som sa k dverám.

Pochopil, čo mu chcem naznačiť, a podal mi telefón a kúsok papiera. „Napísal som postup, ako zavolať do Ameriky. Musíš použiť kód krajiny a kód oblasti. Ak budeš mať nejaký problém, daj vedieť.“

„Dík.“ Strčila som si papier do vrečka.

„Dobrá noc, Lina.“

„Dobrá noc.“

Otočil sa, vyrazil po chodbe a ja som otvorila dvere a dotiahla svoj kufor do miestnosti, kde mi od úľavy, že som konečne sama, ovisli plecia. *Nuž, vážne si tu*, pomyslela som si, *len ty a tvojich štyritisíc nových kamošov*. Dvere mali záмок, a tak som s uspokojujúcim *šťuk* zamkla. Potom som sa pomaly otočila, pripravujúc sa na čokoľvek, čo Howard myslel pod „dosť dobre.“ Ale potom mi prakticky zastalo srdce, pretože *vau*.

Izba bola dokonalá. Na nočnom stolíku jemne žiarila rozkošná zlatá lampa a na starodávne vyzerajúcej posteli ležalo tak tisíc ozdobných vankúšikov. Na opačnej strane miestnosti som zazrela natretý pracovný stôl a bielizník a na stene pri dverách viselo veľké oválne zrkadlo. Na nočnom stolíku a bielizníku dokonca stáli prázdne rámy na fotky, akoby čakali len na to, kým ich zaplním.

Chvíľu som tam iba tak stála a vyvaľovala oči. Bolo to skrátka také *moje*. Ako to, že sa niekomu, kto ma ani len nepoznal, podarilo dať dokopy takúto dokonalú izbu? Možno to tu nebude také strašné...

A vtedy dnu zavial vietor a moja pozornosť sa presunula k veľkému otvorenému oknu. Ignorovala som svoje vlastné pravidlo: *Ak to vyzerá príliš dobre, aby to bola pravda, tak to tak aj zrejme bude*. Podišla som k oknu a vystrčila von hlavu. Náhrobné kamene sa v mesačnom svetle ligotali ako rady zubov a všade bola tma a strašidelné ticho. Žiadna pekná izba nevykompenzuje výhľad, ako je tento.

Vtiahla som hlavu späť dnu a vytiahla z vrečka kúsok papiera. Čas začať plánovať útek.

2. kapitola

Sadie Danesová je možno jeden z najhorších ľudí na svete, ale vždy bude mať v mojom srdci výnimočné miesto. Vďačím jej totiž za svoju najlepšiu priateľku.

Bolo to na začiatku siedmeho ročníka. Addie sa práve prisťahovala do Seattlu z Los Angeles a raz po telesnej začula Sadie prehodiť, že pár našich spolužiakov vlastne podprsenky vôbec nepotrebuje. Akože, budme k sebe úprimní – boli sme v siedmom ročníku, podprsenky potrebovalo tak jedno percento z nás. Šlo však o to, že ja som ju potrebovala *podstatne* menej a všetci vedeli, že tou poznámkou myslela mňa. Zatiaľ čo ja som ju len ignorovala (teda strčila svoju dvanásťročnú hlavu do skrinky a žmurkaním potláčala slzy), Addie sa podujala na úlohu poslať Sadie cestou zo šatne k zemi. V ten deň ma podržala a už nikdy s tým neprestala.

„Vypadni. To bude Lina.“ Addin hlas znel vzdialene, akoby si držala telefón ďalej od tváre. „Haló?“ povedala do telefónu.

„Addie, to som ja.“

„Lina! IAN, ZMIZNI ODO MŇA.“ Nasledovalo tlmené jačanie a potom niečo, čo znelo, akoby s bratom zvädzali mexický boj s nožmi. Addie mala troch starších bratov, ktorí sa namiesto toho, aby ju rozmaznávali, jednohlasne zhodli, že sa k nej budú správať ako k chalanovi. Vysvetľovalo to veľa o jej povahe.

„Prepáč,“ hlesla, keď sa konečne vrátila späť k telefónu. „Ian je idiot. Niekto mu prešiel autom po telefóne a rodičia povedali, že sa s ním musím deliť o svoj. Je mi jedno, čo sa stalo. Nedám predsa svoje číslo tým neandertálcom, s ktorými sa kamoší.“

„Och, ale no tak, nie sú až *takí* zlí.“

„Prestaň. Vieš, že sú. Ráno som jedného z nich našla u nás jesť cereálie. Nasypal do misky celú škatuľu a jedol ich *naberačkou*. Mám pocit, že Ian ani len nebol doma.“

Usmiala som sa a na okamih zatvorila oči. Keby bola Addie superhrdinka, jej schopnosťou by bola sila vyvolať v najlepších kamošoch pocit, že všetko je v poriadku. Počas prvých temných týždňov po pohrebe to bola ona, kto ma vytiahol z domu zabehať si, kto trval na tom, aby som jedla, sprchovala sa a podobne. Bola ten typ priateľky, o ktorej viete, že si ju nezaslúžite.

„Počkaj. Prečo mrháme čas na Ianových kamošov? Predpokladám, že už si sa stretla s Howardom.“

Otvorila som oči. „Myslíš môjho otca?“

„Odmietam ho tak volať. Pred dvoma mesiacmi sme ani len nevedeli, že je to tvoj otec.“

„Necelými dvoma mesiacmi,“ podotkla som.

„Lina, prestaň ma naťahovať. Aký je?“

Vrhla som pohľad na dvere izby. Dole stále hrala hudba, ale aj tak som stíšila hlas. „Povedzme, že sa odtiaľto potrebujem dostať. Hneď teraz.“

„Ako to myslíš? Je to úchyl?“

„Nie. Popravde je celkom v pohode. A prekvapilo ma, že je vysoký ako basketbalista. Ale o to nejde.“ Zhlboka som sa nadýchla. „Spravuje cintorín. Čo znamená, že musím bývať na cintoríne.“

„ČOŽE?“

Na jej výbuch som bola pripravená a držala som telefón dobrých desať centimetrov od ucha.

„Musíš bývať na *cintoríne*? Akože je *hrobár alebo niečo také*?“ Tú poslednú časť zašepkala.

„Myslím, že sa tu už nepochováva. Všetky hroby sú z druhej svetovej.“

„Ako keby to bolo lepšie! Lina, musíme ťa odtiaľ dostať. Nie je to fér. Najprv prídeš o mamu a potom sa musíš presťahovať cez pol sveta k nejakému týpkovi, ktorý zrazu tvrdí, že je tvoj otec? A býva na *cintoríne*? No tak to už je moc.“

Sadla som si k pracovnému stolu a posunula sa spolu so stoličkou tak, aby som ostala chrbtom k oknu. „Ver mi, že keby som mala čo i len potuchy, do čoho idem, namietala by som ešte viac. Je to tu *divné*. Všade sú náhrobné kamene a mám pocit, akoby sme boli celé kilometre od civilizácie. Cestou sem som videla nejaké domy, ale keď si ich odmyslím, vyzerá to, akoby bol naokolo len les.“

„Kokos. Idem po teba. Koľko stojí letenka? Viac ako tristo dolárov? Pretože to je všetko, čo mi po tej našej malej zrážke s hydrantom ostalo.“

„Veď si doň nenabúrала tak silno!“

„To povedz mechanikovi. Očividne museli vymeniť celý nárazník. A celé je to tvoja vina. Keby si nespievala, tak by som sa nemusela pridať.“

Usmiala som sa a zdvihla nohy na stoličku, aby som si mohla sadnúť do tureckého sedu. „*Vôbec* nie je moja chyba, že sa nevieš ovládať, keď v rádiu pustia starú Britney Spears. Potrebuješ pomoc s platením? Moje peniaze majú pod palcom starí rodičia, ale dostávam mesačné vreckové.“

„Nie, samozrejme, že nie. Budeš tie peniaze potrebovať, aby si sa dostala domov z Talianska. A vážne myslím, že naši budú radi, keď budeš znova bývať u nás. Mama si myslí, že máš na nás dobrý vplyv. Trvalo jej asi tak mesiac, kým sa spamätala z toho, že dávaš riad do umývačky.“

„Vieš, že naozaj *som* pozoruhodná.“

„Ani nehovor. Okej, porozprávam sa s nimi. Musím len počkať, kým mama prestane panikáriť. Pripravuje Ianovu veľkú futbalovú zbierku, ale povedala by si, že organizuje debutantský ples. Vážne, je v *totálnom* strese. Včera sa strašne zosypala, keď nikto z nás nechcel jej dusené s cestovinami.“

„Ja ho mám rada. To s tuniakom, že?“

„Fuj, nemáš. Len si zrejme umierala od hladu po päťstokilometrovom behu. A ty zješ všetko.“

„Pravda,“ uznala som. „Ale nezabudni, je to moja stará mama, koho musíme presvedčiť. Bola za všetkými desiatimi, aby som sem šla.“

„Čo nedáva najmenší zmysel. Prečo by ťa poslala cez pol sveta za niekým neznámym? Ani ho nepozná.“

„Asi nevedela, čo iné robiť. Cestou na letisko mi prezradila, že zvažuje, že sa so starým otcom presťahujú do opatrovateľského centra. Starostlivosť oňho začína byť príliš ťažká.“

„Čo je dôvod, prečo by si mala bývať *u nás*.“ Vydýchla. „Neboj sa. Nechaj starkú Rachele na mňa. Vezmem ju nakúpiť pár tých karamelových sviečok, čo všetci starí ľudia zbožňujú, a porozprávame sa, prečo ti u Bennettovcov bude najlepšie.“

„Dík, Addie.“ Obe sme zmĺkli a v krátkom tichu sa rozľahlo bzúčanie hmyzu a Howardova hudba. Chcela som sa preplaziť cez telefón späť do Seattlu. Ako tu prežijem bez Addie?

„Prečo si tak ticho? Je tam Hrobár?“

„Som u seba v izbe, ale mám pocit, že dom má tenké steny. Neviem, či ma počuje alebo nie.“

„Bomba. Takže ani len nemôžeš otvorene hovoriť. Mali by sme si vymyslieť kódové slovo, aby som vedela, či si v poriadku. Ak ťa držia ako rukojemníčku, povedz *vtáčik letáčik*.“

„Vtáčik letáčik? Nemá to byť niečo obyčajné?“

„Sakra. Teraz som zmätená. Povedala si to, ale neviem, či si to myslela vážne. Držia ťa ako rukojemníčku alebo nie?“

„Nie, Addie. Nikto ma nedrží ako rukojemníčku.“ Vzdychna som si. „Možno len ten sľub, čo som dala mame.“

„Hej, ale naozaj sa sľuby rátajú, ak ich dávaš len naoko? Neuraz sa, ale tvoja mama nebola vyslovene otvorená, čo sa týkalo toho, prečo máš ísť do Talianska.“

„Viem.“ Vydýchla som. „Dúfam, že na to mala nejaký dôvod.“

„Možno.“

Obzrela som sa cez plece na okno. Ponad tmavé stromy na obzore sa kĺzal mesiac, a keby som o tom nevedela svoje, vravela by som si, aký je ten výhľad neskutočne pekný. „Mala by som ísť. Volám z jeho telefónu a zrejme to stojí celý majland.“

„Okej. Zavolaj mi, len čo budeš môcť. A vážne, neboj sa. Onedlho ťa odtiaľ dostaneme.“

„Dík, Addie. Dúfam, že ti zajtra budem môcť zavolať cez internet.“

„Budem čakať pri kompe. Ako sa v Taliansku lúčia? Čá? Čiá?“

„Nemám ani poňatia.“

„Klameš. Ty si tá, kto vždy sníval o cestovaní po svete.“

„Ahoj a dovi je *ciao*.“

„Vedela som to. *Ciao*, Lina.“

„*Ciao*.“

Ukončila som hovor a so zovretým hrdlom som odložila telefón na stôl. Už teraz mi chýbala.

„Lina?“

Howard! Prakticky som sa na stoličke prekoprcala. Počúval ma?

Vyteperila som sa na nohy a pootvorila dvere. Howard stál na chodbe s kopou poskladaných bielych uterákov, naukladaných tak, že vyzerali ako svadobná torta.

„Dúfam, že som ťa nevyrušil,“ povedal rýchlo. „Len som si spomenul, že som ti chcel dať toto.“

Zahľadela som sa mu do tváre, ale bola bezvýrazná ako šľahačka. Byť s ním príbuznená sa na mne očividne nijako neprejavilo. Netušila som, či začul môj rozhovor s Addie.

Na okamih som zaváhala, no potom som dvere viac pootvorila a vzala si od neho uteráky. „Dík. A tu je tvoj telefón.“ Vzala som ho zo stola a podala mu ho.

„Tak teda... čo ty na to?“

Začervenala som sa. „Na...“

„Na svoju izbu.“

„Och. Je skvelá. Ozaj pekná.“

Po tvári sa mu od úľavy rozlial široký úsmev. Rozhodne to bolo prvý raz, čo sa dnes úprimne usmial, a teraz vyzeral, akoby mu spadol zo srdca stokilový kameň. Okrem toho – usmieval sa tak trochu pokrivené.

„Dobre.“ Oprel sa o zárubňu. „Viem, že nemám najlepší vkus, ale chcel som, aby to bolo pekné. Známy mi pomohol natrieť stôl a bielizník a to zrkadlo sme našli so Soniou na blšom trhu.“

Uh. Predstavila som si, ako sa potlíka po Taliansku a hľadá veci, ktoré by sa mi páčili. Prečo sa o mňa zrazu tak zaujímal? Nikdy mi neposlal ani len narodeninový pozdrav.

„Nemusel si si robiť toľké starosti,“ ubezpečila som ho.

„Neboli to starosti. Vážne.“

Znova sa usmial a nasledovalo dlhé, nepríjemné ticho. Celý večer som sa cítila, akoby som bola na rande naslepo s niekým, s kým nemám nič spoločné. Nie, bolo to horšie. Pretože sme *mali* niečo spoločné. Len sme sa o tom nerozprávali. *Kedy sa o tom porozprávame?*

Dúfala som, že nikdy.

Howard pokýval hlavou. „No, tak teda dobrú noc, Lina.“

„Dobrá noc.“

Jeho kroky na chodbe postupne stíchli a ja som znova zavrela a zamkla dvere. Devätnásť hodín strávených cestovaním sa prepracovalo doprostred môjho čela a strašne ma rozbolela hlava. Mala som tohto dňa už plné zuby.

Položila som uteráky na bielizník, skopla topánky a skočila na posteľ, pričom sa ozdobné vankúšiky rozleteli všetkými smermi. *Konečne*. Posteľ bola presne taká mäkká, ako pôsobila, a obliečky skvelo voňali, tak ako keď mama občas naše sušila vonku na šnúre. Zamotala som sa pod prikrývku a zhasla svetlo.

Zdola sa ozval hlasný výbuch smiechu. Hudba stále dunela na plné pecky a buď umývali riad, alebo hrali hlučnú partiu interiérového kroketu – ale čo tam po tom? Po dni, ktorý som prežila, by som zaspala kdekkoľvek.

Práve som sa ponorila do zastretého polospánku, keď ma prebral Howardov hlas.

„Je vážne tichá.“

Rozleteli sa mi viečka.

„Nemyslím, že je to vzhľadom na okolnosti prekvapivé,“ podotkla Sonia.

Nepohla som ani svalom. Howard očividne nepredpokladal, že ho cez otvorené okná bude počuť.

Stíšil hlas. „Samozrejme. Len ma to trochu zaskočilo. Hadley bola taká...“

„Energická? To hej. Ale Lina ťa môže prekvapiť. Vôbec by som sa nedivila, keby po mame zdedila trochu toho jej švih.“

Ticho sa zasmial. „Švih. Aj tak sa to dá povedať.“

„Daj jej trochu času.“

„Samozrejme. Ešte raz vďaka za večeru – bola výborná.“

„Rado sa stalo. Zajtra ráno budem v návštevníckom centre. Budeš v kanclí?“

„Nie dlho. Rád by som skončil skôr, aby som mohol vziať Linu do mesta.“

„To znie fajn. Dobrú, šéfe.“ Soniine kroky zavrždali na štrkovej príjazdovej ceste a o chvíľu nato sa predné dvere znova otvorili a potom zavreli.

Donútila som sa zavrieť oči, ale cítila som sa, akoby mi žilami šumeli bublinky. Čo Howard čakal? Že budem skákať od radosti, že sa sťahujem k niekomu, koho som v živote nestretla? Že budem náramne nadšená z bývania na cintoríne? Nebolo žiadne veľké tajomstvo, že som sem nechcela prísť. Súhlasila som, až keď stará mama vytiahla tie najsilnejšie zbrane: *Slúbila si to svojej mame.*

A prečo o mne musel povedať, že som tichá? *Neznášala som*, keď o mne ľudia vyhlasovali, že som tichá. Vždy to vraveli, akoby to bola nejaká chyba – akoby som bola neprívetivá alebo arogantná len preto, že som do všetkého hneď nešla naplno. Mama to chápala. *Možno chvíľu trvá, kým ti ľudia prídu na chuť, ale keď na to dôjde, nemôžu sa ťa nabažiť.*